

KIS TRAP

— IME, HAZA HOZTAM FRUZSINKÁT. (Lásd a 166. lapon.)

XLVIII. köt. 11. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr. 1895. márczius 17-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

FRUzsINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

OKÁIG üldögélt Fruzsinka ott a pálya-házban, a váró-terem padján. Szomorúsága mellett is lassan-lassan azon vette magát észre, hogy éhes. Dél már elmúlt és ő kora reggel óta egy falatot sem evett. Azt hitte, Vilmáéknál kész ebéddel várják, s most ime maga kénytelen gondoskodni valami harapni valóra. A vasuti vendéglőben kedvére megebédelhetett volna; de már aggódni kezdett, hogy pénzeszkéje hamar el talál fogyni. Pedig hát ha a vén Sára is rossz helyre küldi, ha ott is úgy jár, mint Vilmáéknál!

Egyelőre nem is mert rá gondolni, hogy mitevő lenne akkor. De minden esetre takarékoskodni kell. Tehát csak egy zsömlét és egy keveske gyümölcsöt vett. Ez bizony nagyon különbözött azoktól az ebédektől, melyekhez otthon azaz nem otthon... Bükkfály uréknél szokva volt.

Nagyokat sohajtva rágcsálta a száraz zsemlyét. Ezalatt lassanként mind-inkább népesedett a pálya-udvar, több-több utas érkezett, vasuti jelzések hangzottak, a tisztviselők, szolgák ide-oda jártak, növekedett a nyüzsgés-mozgás, jeléül, hogy nem sokára megérkezik a vonat, melyen odább kell utazni. Végre kinyitották a pénztárt is, hol egy öreg tisztviselő adta ki az uti jegyeket.

Fruzsinka is oda ment a pénztárhoz, hogy jegyet váltson. Most már nem volt senki, aki gondoskodjék róla. Félénken szólt oda a pénztárosnak:

— Kérek másod-osztályú jegyet Sajófalvára.

— Hová?

— Sajófalvára.

— Olyan vasuti állomás nincs.

— Hát... hát kérem, amelyik állomás legközelebb esik hozzá.

— Hát tudom én, hol van az a Sajófalva? szólt a türelmetlen pénztáros. Bizonyosan valami kis fészek messze a vasútól. Nem érek rá, hogy az utasok helyett törjem a fejemet.

A pénztárnál sok más utas állt, türelmetlenül várva, hogy jegyet válthasson. Egy öreg ur odébb tolta Fruzsinkát.

— Ne töltsük hiába az időt, kis leány. Ha magad nem tudsz jegyet váltani, hát jöjjön az apád vagy az anyád, vagy akivel utazol.

Fruzsinka egészen megzavarodva hebegte:

— Én... én... csak magam vagyok...

Az öreg ur ezalatt már félre tolva Fruzsinkát, jegyet váltott és fejét csóválva szólt oda egy másik utasnak, aki a sorját várta:

— Milyen könnyelműség! Ilyen fiatal leányt egymagát engedik utazni!

Az a másik utas idegenszerű alak volt. Csupasz képe, szokatlan öltözéke arra mutatott, hogy alkalmasint külföldi; szinte meglepően hatott, mikor az öreg ur szavára jó magyarul így felelt:

— Nem találok benne semmi feltűnőt, hogy ilyen nagyocska leányka maga utazik. Hiszen a vasuti kocsiban tisztességes emberek közt ül. Nálunk ez mindennapi dolog.

— Nálunk? szólt csodálkozva az öreg ur. Semmit sem tudok róla, hogy mindennapi dolog volna. Pedig én is csak itthon volnék talán nálunk Magyarországon, vagy mi.

Erre az idegen-képű magyar elmosolyodott.

— Iga
én a »nál
Magyaror
geren tul
hon vagy
szüleimhe
a jó öreg
tak, mig
is végkép

Megvá
tártól.

Ekkor
tan, kéts
tudván, n
mellette
san kérd

— No
segíthet

— N
jegyet k

— H

— Sa

— M

sebj!..

szem, h

gatóba

— I

— K

— T

Az id

— M

Erre

dező es

— Ó

— N

Török

— E

nem B

már ne

— Igaza van, nem jól mondtam. Amit én a »nálunk« szóval értek, az nem itt Magyarországon van, hanem messze a tengeren túl, Amerikában, ahol én most otthon vagyok. Csak látogatóba jöttem öreg szüleimhez és elhoztam a leányomat, hogy a jó öregek ne legyenek annyira elhagyottak, míg egyszer valamikor talán magam is végkép vissza térek.

Megváltotta a jegyét és félre állt a pénztártól.

Ekkor szemébe ötlött Fruzsinka, ki sápadtan, kétségbe esetten állt oldalvást, nem tudván, mit tegyen. Az idegen nem haladt el mellette mint a többi utas, hanem nyájasan kérdé:

— No's, kis lányom? ... lássuk csak, nem segíthetek-e a bajodon. Mi is a bajod?

— Nem tudom az állomást, ameddig jegyet kell váltanom!

— Hová akarsz eljutni?

— Sajófalvára.

— Micsoda? A mi falunkba? Akkor hát se baj! ... egy uton járunk. De nem emlékszem, hogy ott láttalak volna. Talán látogatóba még oda?

— I ... igen ...

— Kihez?

— Török Ambrus urhoz.

Az idegen nagyot nézett.

— Mi hozzánk?

Erre meg Fruzsinka bámult rá örvendő csodálkozással.

— Ó ... hát ... ön Török Ambrus ur?

— Nem éppen ... hanem a fia vagyok: Török Dániel. Hát te ki vagy?

— Bükkfalvy Fruzsinka ... azaz nem ... nem Bükkfalvy ... csak voltam az ... most már nem tudom ...

Török Dániel, amint a »Bükkfalvy« nevet hallotta, pár pillanatig meredten bámult a leánykára s egészen megzavarodott; alig ügyelt arra, amit Fruzsinka tovább beszél. Csak nézte, nézte és inkább magának, érthetetlenül dörmögte:

— Lehetséges-e! Bükkfalvy Fruzsinka ... néhai szegény hugom leánykája! ... Csöppet sem hasonlít hozzá ... de azért lehet ...

Néhány pillanat alatt azonban már teljesen vissza nyerte hideg-vérét és nyugodtan kérdé:

— Mondd csak, kis lányom, ki beszélt neked rólunk? Ki tanácsolta, hogy hozzánk jöjj? És mért hagytad el otthonodat?

— Az öreg Sára, a vén cigány asszony tanácsolta, hogy ha nagy bajban leszek, forduljak oda ... ott bizonyosan szívesen látnak.

— A vén Sára? Emlékszem rá. Nagyon háladatos apámék iránt. Reménylem, nem követett el valami oktalanságot, nem csábított rá, hogy jó otthonodat hagyd el. Mi azt hittük, hogy teljesen boldog vagy ott. Talán nem voltál boldog?

Fruzsinka a sokféle izgalomtól már úgy meg volt zavarodva, félig szinte elkábulva, hogy föl sem tűnt neki, mikor Török Dániel úgy beszélt róla, mint ismerősről. Fruzsinka csak azt az utolsó kérdést értette meg jól, pedig erre tudott most már legnehezebben felelni. Akadozva mondá:

— Én ... én úgy gondoltam ... hogy nagyon boldogtalan vagyok ... Most már ... úgy gondolom, hogy talán magam voltam az oka. De már vissza nem térhetek oda ... már tudom, hogy ők talán szerettek volna, de én hálátlan és kiállhatatlan

voltam. Csak hogy akkor még nem tudtam semmit arról, hogy nem vagyok a leányuk. Minek ámitottak? . . .

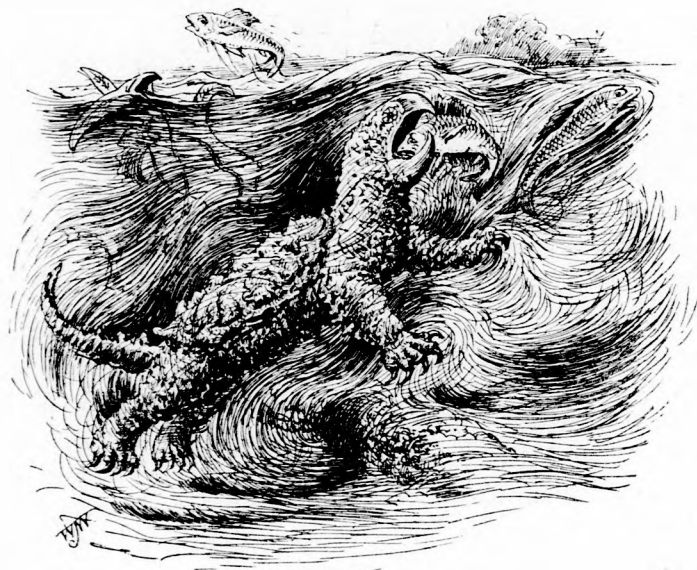
— Nem tudad? Ugy tartottak, mint az édes lányukat?

— Ugy . . . azaz . . . sokszor azt hittem, hogy nem szeretnek annyira, mint a testvéremet . . . vagyis . . . hiszen nem testvérem . . . ámbár úgy szeretett, mint ha

édes testvérem volna . . . és én is igazán szerettem. Ó, mindnyájukat szerettem, igazán szerettem, ha sokszor indulatoskodtam is. De nem csodálom, ha ők nem szeretettek . . .

Török Dániel nagyon elkomolyodott.

— Majd elmondod a többit, ráérünk az uton, mert eltart majdnem estig, mire haza érünk. A vasuti állomástól még kocsin

ÉDES-VIZI SZÖRNYETEG. (Lásd a 168. lapon.)

is megyünk vagy két óráig. Most készülünk, mert mindjárt itt lesz a vonat, be kell szállni.

Megváltotta a vasuti jegyet Fruzsinka számára is. A vonat csakhamar megérkezett, s Fruzsinka a jószívű idegennel, akiről még mindig nem tudta igazában, hogy kicsoda: beült egyik kocsiba. Itt a sarokba huzódva, háborítatlanul, bár csak

halkan beszélgethettek; a többi utas nem törődött velök, látván, hogy csak egymással akarnak beszélni. Jó két óráig utaztak vasuton, aztán kiszálltak s kocsira ültek, mely már ott várta Török Dánielt a vasuti állomásnál. Nem volt valami pompás uri fogat, hanem csak amolyan szerényebb kocsis, amelyet falusi kisebb birtokosok szoktak használni. Biz' az nagyon különbö-

zött attól
eddig ott

Fel is
dolhatott
azzal, ho
hogyan
nát. Kis
hogy ez
akihez a
hogy esa
hallgatja
őszintén
dott min
rök Da
dig kev
közbe;
egy két
aztán i
molyan
Fruzsink
dét. M
zsinka
mán m
mondot
is, hogy
milyen
érte, m
öt Vilh
futó s
nak, T

— J

otthon
találni
testvére
vagyok

Fru
mélyén
sem r
remén
mábar

zött attól a szép hintótól, melyen Fruzsinka eddig otthon kocsikázni szokott.

Fel is tűnt ez neki, de nem igen gondolhatott rá sokat, nagyon el volt foglalva azzal, hogy elmondjon magáról mindent, hogyan élt eddig, miért hagyta el otthonát. Kisérőjéről még csak annyit tudott, hogy ez fia annak a Török Ambrus urnak, akihez a vén Sára utasította; de látta, hogy csakugyan nagy részvéttel, jósággal hallgatja, tehát őszintén elmondott mindent. Török Dániel pedig keveset szolt közbe; csak egy-két kérdést tett, aztán ismét komolyan hallgatta Fruzsinka beszédét. Mikor Fruzsinka már jóformán mindent elmondott, még azt is, hogy Vilmánál milyen csalódás érte, mint nevezte őt Vilma földönfutó senkilányának, Török Dániel nyugodtan mondá:

— Ne félj semmit, az nem igaz. Mindjárt otthon leszünk. És tudod-e, kikre fogsz találni? Nagyanyádra, nagyapádra, unokatestvéredre; én magam pedig a nagybátyád vagyok.

Fruzsinka elképedve bámult rá. Szive legmélyén olyan titokban, hogy maga-magának sem merte volna megvallani, új vágy, új remény fakadt ma dél óta, hogy Vilmában oly keserűen csalatkozott. Az a

vágy volt ez, hogy vajha végre is valami nagy tévedésnek derülne ki az egész, ameddig történt; vajha az tűnnék ki, hogy ő mégis csak azoknak a leánya, akiket eddig szüleinek tartott és akik talán... talán mégis csak szerették. És mert ez a vágy támadt benne, mindjárt csatlakozott hozzá egy kevéske remény is, hogy idővel ez majd meg is valósulhat. De ime, ennek egyszerre vége! Ez a Török Dániel, ez a messi

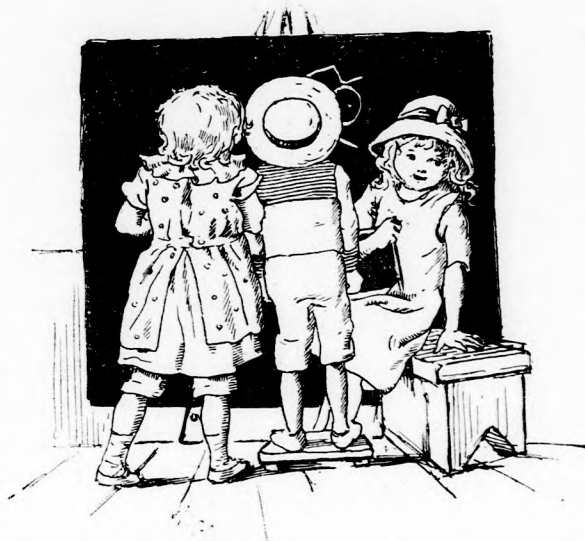
idegenből haza vetődött vándor az ő nagybátyjának állítja magát és azt mondja, hogy öreg szüleihez viszi őt.

— Nagyanyám? Nagyapám?... hebegte Fruzsinka elámulva. Hát... hát... kik az én nagyszüleim?

— Az én szüleim a te öregszüleid, mert anyád az én édes testvérem volt.

És elmondta Fruzsinkának azokat a régi dolgokat, melyeket mi már tudunk. Nem mondott el mindent úgy, mert maga sem tudta a történeteket oly részletesen; de amit Fruzsinkának szükséges volt tudnia, azt mind megtudta.

— Látod tehát, így végzé, hogy ha nem vagy is annak a Bükkfalvynak a leánya, akit eddig atyádnak hittél, mégis igazán Bükkfalvy Fruzsinka a te neved. És ha a gazdag rokonoknál többé nem lehetsz, még-

A JÓL SIKERÜLT ARCZKÉP. (Lásd a 167. lapon.)

sem vagy földönfutó árva. A vén Sára jó helyre küldött, öregszüleid házába. Ez nem fényes kastély ugyan, hanem szerény hajlék, de szerető szívek ott is boldogok lehetnek.

Fruzsinkának szinte kábult a feje e nagy ujság hallatára. Azt sem tudta: ébren van-e vagy álmodik?

— Ime, itt a házunk, itt vagyunk otthon, szólt Török Dániel.

Egy kis faluba érkeztek és csinos, de egyszerű háznak az udvarára fordultak be. A tornáczról erőteljes, felnőtt fiatal leány integetett feléjük.

— Az Mariska, a leányom, szólt Török Dániel. Lesz majd meglepetés, ha bemutatlak.

De ebben csalódott. Mariska vidáman sietett a kocsihoz s éppen nem csudálkozó hangon szólt:

— Ez Fruzsinka ugy-e? Hol találtál rá édes apám? Isten hozott haza, kedves hugoskám!

Kitárta karjait, leemelte a zavartan bámuló Fruzsinkát és megölelte, megsókolta. Török Dániel meglepetve kérde:

— Honnan tudod, hogy Fruzsinkát hozom?

— Levelet kaptunk épp az imént, s képzeld kitől? A vén Sárától? Nem ő maga írta persze, hanem valakivel íratta. Elmondja benne a Fruzsinka dolgát, és figyelmeztet, nézzünk utána Mihálytelkén, mert ő azt hiszi, hogy Fruzsinkának nem lesz ott maradása Torjai ügyvédnél. Nagyapa épp a tisztelendő urhoz ment, hogy tanácsot kérjen tőle.

— Már nincs rá szükség, a jó szerencse össze hozott Fruzsinkával.

— Siessünk a nagymamához! szólt Mariska.

Bementek. Mindenütt rend és tisztaság, de egyszerűség uralkodott. Egyik szobában kényelmes hinta-székekben komoly, de nyájas arcú öreg asszony ült. Török Dániel oda vezette eléje Fruzsinkát.

— Édes anyám, haza hoztam Fruzsinkát. (Lásd a képet a czimlapon.)

A nagymama pillanatig merően nézte Fruzsinkát, ki zavartan, kábultan állt ott és nem tudta, mit is tegyen most. De tudta a nagymama, ki magához vonta, keblére ölelte és össze csókolta, mialatt könnyes szemekkel mondá:

— Kedves, édes gyermekem! Isten hozott haza!

Fruzsinka felzokogott, aztán a sok izgatottságtól, fáradságtól végkép kimerülve, ájultan rogyott össze.

Ijedten emelték föl, a szomszéd szobában ágyba fektették s a nagymama és Mariska aggódva ápolták, míg a nyugodt elméjü amerikai hideg-vérü Dániel így szólt:

— Nem köll megijedni, nem lesz semmi baja. Megviselte a viszontagság, aztán meg talán étlen-szomjan is volt egész nap. Majd felocsudik.

Néhány percz mulva ez csakugyan megtörtént, Fruzsinka fölnyitá szemeit, ivott tejet, de aztán kábult félálomban mozdulatlanul fekvé maradt.

A nagymama oda ült az ágyhoz és nézte merően, hosszasan nézte, majd elgondolkozott, aztán kétkedve rázta a fejét és így szólt maga-magához:

— Egyetlen egy vonása sem emlékeztet az anyjára... sem az apjára... ha oly bizonyosan nem mondanák, nem is hinné, hogy az én unokám!

(Vége következik.)

A TAN...
hog...
ha az irá...
tesiténé...
szol padra...
keze üg...
készült. S...
fáradság...
ben igen...
pingáljon...
amilyen

Aztán...
rázni mi...
ragudott...
krétával...
nevét, a...
csoda-fig...
nagyot l...

Ma...
aki nem...
melyeke...
forral.

— N...
egész is...

Korá...
nyüségé...
aláírta...
állt és...

— N...
lára! N...

Siett...
ták a...
Csak a...
furcsán...
biztatt...
Bénike...
szólt:

— ?...
Most...
minder...
Bén...
csodál...
nike...
neveté...
monda...

A JOL SIKERÜLT ARCZKÉP.

(Keppel a 165. lapon.)

ATANITÓ ur azt mondogatta ugyan, hogy Palika sokkal okosabban tenné, ha az írás hasznos mesterségében tökéletesítené magát, mintsem hogy figurákat majszol padra, falra, táblára, s mindenre ami csak keze ügyébe esik. De Palika művésznek készült. Szörnyen unalmasnak találta, hogy fáradságos gonddal bötüket irogasson; ellenben igen mulatságosnak azt, hogy figurákat pingáljon. Mert figurát olyat pingálhat, amilyen neki tetszik.

Aztán meg pompásan ki lehet így figurázni mindenkit. Amelyik pajtására megharagudott, azt lepingálta korommal a falra, krétával a táblára és alája írta annak a nevét, akit meg akart boszantani. Olyan csoda-figurának rajzolta, hogy mindenki nagyot kaczagott, aki látta.

Ma reggel Bénikére haragudott meg, aki nem akarta helyette leírni a számokat, melyeket a tanító feladott. Palika boszút forralt.

— No megállj, majd csuffá teszlek! Az egész iskola nevetni fog rajtad.

Korán bement az iskola-terembe, szörnyűséges torzfigurát rajzolt a táblára és aláírta: »Ez Bénike!« Aztán az ajtóhoz állt és minden belépő gyerekeknek oda szólt:

— Nagyszerű arczképet rajzoltam a táblára! Nézd meg.

Siettek is mind a táblához és megbámulták a remek rajzot. Nevettek is sokat. Csak azt nem értette Palika, hogy olyan furcsán néznek rá nevetés-közben. De csak biztatta az érkezőket és mikor jó későn Bénike is belépett, hozzá is gúnyosan így szólt:

— Te is megnézheted, mi van a táblán. Most már nem bánom, ha letörlöd, már mindenki látta.

Bénike oda ment a táblához... de ekkor csodálkozott csak Palika igazán. Mert Bénike nem haragudott meg, hanem nagyot nevetett, és vissza térve Palikához, vigan mondá:

— Igazán jól sikerült arczkép; nem is hittem volna, hogy így le tudjad pingálni magadat.

— Micsoda? Magamat?

Szaladt a táblához... hát majd megpukkadt mérgében. A remek figura ott volt ugyan, de valamelyik kis kópé, alkalmasint Bénikének jó barátja, kitörölte az aláírást és ezt írta helyébe: »Palika arczképe, rajzolta ő maga.«

Mérgesen törölte le Palika a rajzot, de már későn. Az egész iskola nevetett rajta. Boszusága annál nagyobb volt, mert semmikép sem tudta kideríteni, hogy ki volt az, aki így ellene fordította a tréfát.

Napokig ingerkedtek vele pajtásai, hogy pingálja le magát újra; de persze boszusan ment odább. Ettől-fogva pedig egészen abba hagyta a figura-pingálást, mert attól tartott, hogy megint bele veszt. Inkább elszánta magát, hogy a bötü-vetésben gyakorolja magát, amivel nem érheti semmi veszedelem.

Találós mesék.

I.

Melyik magyar város az, amelynek neve, ha első betűjét elhagyjuk, ürmértéket jelent?

II.

Hány betüből áll a Biblia?

III.

Mi a furcsa ebben a mondatban:

»Indul a kutya s a tyúk aludni?«

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította MÓKA bácsi. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

(A kisorsolásban csak azok vesznek részt, akik mind a három kérdés megfejtését beküldték.)

MŰVÉSZ CZICZA.

CZIRMOS cziczám, jól vigyázz,
Óvatosan gurigázz!

*A négy talpadon megállj,
Dorombolva muzsikálj!*

*Tetszik, nem tetszik neked:
Benned művészt nevelek.*

*A hírnök kiáltja már:
»A nagy golyóbis- király,*

*Ez a ritka macska-ész,
Gurigázó nagy művész.*

*Hires, neves és nemes
Czirmanduro a jeles*

*— Világ! Hallod, érted ezt? —
Közibénk megérkezett!*

*Páholy husz fillért fizet,
A zártszék már csak tizet.*

*Hölgyek, urak: be, be, be...
Mindjárt lesz a kezdete!»*

*Lábad bár megkínozom,
Sose bánjad czirmosom.*

*Tekintsed jutalmadat,
S könnyű lesz a földadat.*

*Gyakoroljad egyre hát,
Nagy dicsőség néz reád!*

*Czirmos cziczám, jól vigyázz,
Óvatosan gurigázz!*

*A négy talpadon megállj,
Dorombolva muzsikálj!*

ÉDES-VIZI SZÖRNYETEG.

(Képpel a 161. lapon.)

AKI ránéz s még nem ismeri, első tekintetre alig ha találja ki, miféle állat az, melyet rajzunk ábrázol. Olyan szokatlan formájú, hogy valami ritka csoda-szörnyetegnek vélhetnők, mert szinte hasonlít azokhoz, amelyeket a mesékhez szoktak pingálni.

No de mégsem olyan veszedelmes jószág ez, hanem mindössze is egy különös fajta... teknős-béka. Ha figyelmesebben nézzük, észre vesszük, hogy a hátán pajzs-forma vértet visel. Csak hogy míg más fajta teknős békának a páncélja rendesen nagyobb mint a teste, úgy, hogy egészen behuzódhatik a páncél alá, ez a különös rokona olyan kicsi pajzsot hord a hátán, hogy alig veheti valami hasznát.

De ha nincs nagy védő páncélja, viszont nem is köll nehéz terhet hurezolni és nem olyan nehézkes, mint többi atyjafiai. Amerika nagy folyóiban van otthon, nagy veszedelmére a halaknak. Mert teknős békánk igen ügyes halász és naphosszat egyebet sem tesz, mint halat fogdos. De ha valamiképp halat nem kap, kimászik a szárazra is és ott kaporit zsákmányt. Megfogja még a madarat is, ha ez vigyázatlanul közelit hozzája.

Addig-addig lakomáztat ilyen módon, míg végre őt fogják el az emberek. És akkor belőle kerül lakoma, mert ama tájak lakosai nagyon szeretik ennek a teknős békának a húsát.

A MESE VÉGE.

— Amint azt Mariska magában elképzeli. —

Ó TE farkas, gonosz farkas,
 Ó te álnok fene-vad!
 Az ártatlan kis barikát
 Kegyetlenül bekapta.

Szegénykére ráfojtad, hogy
 Anyádat rágalmazá;
 Majd, hogy a forrásnak tiszta
 Vízét ő megzavará.

Pedig a világon sem volt,
 Hogy meghalt a te anyád;
 S ő alant állott a víznél —
 Mikép zavarhatta hát?

De szárazon nem viszed el
 Farkas koma, mondhatom.
 Kiporolják az írhadat...
 Apáék a nyomodon!

Biztos fegyver a kezökben;
 Durr!... és holtan elterülsz.
 Kulloghatsz már az erdőben,
 Már te meg nem menekülsz!

Aztán bendőd kihatják,
 És — ó csoda! Ni, mi a?...
 Hasadból vígan kiszökken
 Az ártatlan barika.

BERTÓK ÉS AZ ÓRIÁS.

- Mese. -

OL VOLT, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is tul volt egyszer egy rettenetes óriás. Gonosz egy legény volt, ugyancsak meggyült vele a baja az egész országnak. Ott lakott a vad sziklás hegységben s amikor ellátogatott közel vagy távol völgybe, pusztulás, sirás-rívás támadt a nyomán, elgázolta a vetéseket, szétrugta jártában a házakat, elhurcolta sütni-valónak a nyájakat s még jó szerencse volt, hogy magukat az embereket nem igen bántotta, mert nem vehette hasznukat.

Sok panasszal jártak az emberek a király nyakára, hogy segítsen már valami képen, mert elpusztul az ország. A király meg persze szívesen segített volna, csak tudta volna, hogy és miképen. Már kiküldte a seregét is: de biz' ott hiába járt baka, huszár, sőt még ágyu-golyóval is hiába lövöldöztek, mert a rettenetes óriás nevetve kapdosta el a golyóbisokat, mint holmi ártatlan kis labdákat és vissza dobálta, úgy, hogy a sereget saját golyóival verte szét. Igért aztán a szegény király füt-fát, odaigért a csodaszép lányát és vele a királyságát annak, aki a gonosz óriástól megszabadítja az országot; de se vitéz, se tudós nem akadt olyan, aki meg tudta volna tenni.

Elég bajára volt ez Bertóknak is, aki éppen ott a sziklás hegység közelében szegény pásztor-legény volt. Hűségesen megőrizte eddig a nyáját... mignem egy napon arra járt az óriás, fölkapta a legszebb két gidát és odább sétált. Nagy lett erre Bertóknak a bánata. Sajnálta is szörnyen a kedves gidácskáit, de meg szégyenlette is, hogy nem fog tudni beszámolni a gazdájának.

— Már ezt nem hagyhatom annyiban, szólt elszántan. Egy életem, egy halálom, de a gidáimat vissza szerzem. Csak addig meg ne süsse őket a gonosz!

Sietős volt a dolog, hát mindjárt utnak is indult, hogy az óriás barlangját megkeresse. Amint így ment-mendegélt s már nagy erdőbe ért, egyszerre csak sopánkodást hall. Egy igen-igen öreg ember állt ott az ut szélén, mellette egy fölfordult puttony és szerteszét gurulva tömredék gyönyörű arany-sárga alma.

— Jaj, jaj, segíts rajtam, kedves fiam! szólt az öreg.

— No, mi a baj, bátya?

— Megbotlottam, elestem, puttonyom el ejtettem, minden almám szétgurult, egy rész az árokba hullt, sok a fűbe, harasztba, jaj!... össze nem szedem ma. S ha csak egyet is itt hagyok, akkor végem, veszve vagyok.

— Ejnye no, már ez öreg hiba. Pedig egyikét alma nem nagy sor, úgy gondolnám.

— Másnak nem baj, ha egy sincs, de én-nekem drága kincs.

— No, ha már így van, hát keressük össze. Nekem is sietős ugyan a dolgom, de majd csak eljutok ahhoz is.

Neki láttak, keresgéltek a szétgurult almákat. Sokáig tartott, de végre egészen megtelt a puttony s az öreg egészen fölvidult.

— Mind megvan, rendben van s ezt neked köszönhetem. Jótét helyébe jót várj, ime adok neked három almát. Akivel ezt meg felezed, mindig hű szolgád lesz neked.

Az öreg hátára vette a puttont és odább ballagott. Bertók pedig a tarisznyájába dugta a három almát és szintén odább ment a maga útján. Ment-mendegélt és nagyon törté a fejét azon, amit az öreg mondott. Nem is igen értette, nem is igen bizott benne.

— Majd kellene, hogy

Ez nem nagy barlang menni pedig mert hát de a sötét fogja és kelt tehát bizony bel szikla tetejen és falat ijedt. Me majd nem egy mély

— Mi észébe, hogy

De még zaj hangz mennydör hortyogás hogy mi mélységben kémény f És éppen és alszik.

Nem s már az tarisznyá madzagra az orra

— Mi csodálko

— Ugy Köllene

— Id Bertó

totta, m elő vett s ledob

— Majd megvállik. Most először is az kellene, hogy rátaláljak az óriás barlangjára.

Ez nem volt könnyű feladat, mert sok nagy barlang volt ott a hegységben, bele menni pedig egyikbe sem volt bátorságos, mert hát ha csakugyan jó helyre megy be, de a sötétben az óriás hamarosan fölön fogja és kitekeri a nyakát? Óvatosan járt-kelt tehát Bertók nagyon sokáig. Már bizony bele is fáradt s végre egy magas szikla tetején leheveredett, hogy megpihessen és falatozzon. Amint leült, bizony nagyot ijedt. Mert csak akkor vette észre, hogy majdnem pólul járt; kicsibe mult, hogy egy mélységes mély gödörbe nem lépett.

— Mi lehet ez? Ugyan kinek juthatott észébe, hogy kutat furjon ide a sziklába.

De mégsem kut lehetett az, mert furcsa zaj hangzott fel belőle, olyan is mint a mennydörgés, de mégis olyan is, mint a hortyogás. Már ezt csak meg köll vizsgálni, hogy micsoda. Bertók tehát lenézett a mélységbe s látta, hogy nem kut az, hanem kémény forma ablaka egy nagy barlangnak. És éppen a kémény alatt fekszik az óriás és alszik.

Nem sokat törte Bertók a fejét, mert már az uton kifőzte a tervét. Elővette a tarisznyából az egyik almát, rákötötte hosszú madzagra és lebocsátotta az óriásnak éppen az orra elé. Az óriás tüstént fölébredt.

— Micsoda pompás alma-illat ez? szólt csodálkozva.

— Ugy-e, szólalt meg oda fenn Bertók. Köllene-e?

— Ide vele!

Bertók, ki az almát mindjárt vissza rántotta, mihelyt az óriás megmozdult, most elő vette a bicskáját, ketté szelte az almát s ledobta a felét. Az óriás mohón kapt be.

— No, ilyen jó almát még soha sem ettem. Van-e még?

— De van ám!

— Ide vele!

— Jaj, barátocskám, nem adják azt ingyen. Még egyet-egyet megfélezzünk, ha vissza adod a két szép gidámat.

— Nem felezzünk és nem adok vissza semmit!

— Akkor nem is kapsz semmit.

— Ejnye te vakmerő törpe népség! orditá az óriás, talpra ugorva. Tüstént add ide, mert ha kimegyek, nem csak elveszem, hanem magadat is össze roppintalak mint a bogarat.

— Ugy ám, ha lehetne.

— No megállj! Jaj neked!

Az óriás tiz öles lépésekkel sietett kifelé a barlangból, de Bertók nem ijedt meg. Jól körül nézett s nem igen messzire egy igen szűk nyílású barlangot tudott, melybe még ő is csak négykézláb tudott bemászni. Oda sietett és éppen idejére érte el, mert az óriás már a sarkában volt. Bertók azonban szerencsésen bejutott a barlangba.

— Jól van, dörögte utánna az óriás. Nem mehetek utánad, de te sem jöhetsz ki. Majd kijössz, ha megunod; én itt kényelmesen várhatok.

— Megfordítva lesz az óriás koma. Nekem a tarisznyám tele van elemózsiával, neked pedig ott ültödben felkopik az állad. Majd elmegy, ha megunod, én pedig itt kényelmesen várhatok.

Még nevetett is hozzá Bertók, úgy, hogy az óriás, semmit sem tehetvén, tótágast állt és bukfenchezet hányt dühében. De azért csak ott maradt és leste, hát ha kijön a pásztor legény.

Leste, leste, de biz az nem jött elő; sőt mikor már nagy idő mult, így szólalt meg:

— Én bizony már megéheztem, harapok valamit. Hát te oda künn, óriás koma? Nem kellene a csoda-jó almából?

— Meg ne próbáld enni! Ni a semmiházi! Megeszi!

— Még én! De ha szépen kérsz és vissza adod a gidáimat, megfelezem veled.

— A feléért nem adom!

— Akkor nem kapsz semmit. Már eszem is a felét. Mindjárt rákerül a sor a másik felére.

— Jaj ne! Várj hát, inkább elő hozom a gidáidat.

Elment és csakhamar vissza tért a gidákkal s betolta őket a szűk nyíláson.

— Itt vannak, de most aztán ide a porciómat!

Bertók kigurította a fél almát s az óriás mohón kapta be. De most csak még inkább égette a vágy, hogy még többet kapjon.

— Még, még! bömbölte türelmetlenül. Nem felet, egészet!

— Az nem lehet. Ugy szól a regula, hogy felezni kell. Egy gidáért fél alma.

— Nem! Nem érem be vele! Inkább neki fogok, szétbontom ezt a sziklát. Hahaha, barátocskám, megkaplak ám mindenestől!

Felkapott egy tiz mázsás követ és döngetni kezdte a sziklát, mely gyorsan repedezett, töredezett a hatalmas csapásoktól. Bertók szüknek kezdte találni a világot oda benn a kis barlangban és váltig tusakodott, mit tegyen. Nem tudott semmit kitalálni.

— Hiszen oda adnám én neki szívesen az egész almát, de az öreg azt mondta, hogy felezni kell. Másképp mit is érek vele? Ha oda adom is, ez a gonosz óriás mégis itt marad és utoljára mégis elfog a gidáimmal együtt!

Biz' ez nem volt tréfa dolog, kivált mikor az óriás már ugyancsak közeledett. Ugy széttördelte a sziklát, hogy már-már beférhetett a barlangba Bertókhöz. Nem is késett, hanem türelmetlenül be akart bujni. Ámde rosszul számított. Még nem fért be. Csak hogy vissza sem birt huzódni. Oly nagy erővel indult neki, hogy beékelte a nyakát a szikla-falak közé, nem mozdulhatott sem előre, sem hátra. Kapálózott, bömbölt, dühöngött... mind hiába, meg volt fogva.

Csak hogy Bertók is ijedezve gondolt a maga sorsára. Az óriás nem árthat neki, ámde elzárta roppant testével a barlang nyílást, ő sem juthat ki... ott vesznek mind a ketten!

— Hát jól van, elpusztulunk mind a ketten. Lásd, óriás koma, nem jobb lett volna, ha beéred a fél almával? Még egy van, ezt most már hiába is felezném meg veled, nem érek vele semmit. Megeszem hát magam.

Mindjárt ketté is szelte. Az óriás erre abba hagyta a dühöngést és könyörgésre fogta a dolgot.

— Végem van, igaz... meg is öltelek volna, ha megkaparítlak, az is igaz... de légy te jobb szívű... adj legalább még fél almát. Ha már el kell pusztulnom, legyen meg ez az utolsó örömöm!

Bertók megsajnálta.

— Együtt vagyunk a bajban, hát osztozzunk meg benne, ami kis jó van a kezünkben. Nesze, itt a fél alma!

Az óriás mohón ette meg s ime... amint nyelte, egyre kisebb és kisebb lett a feje, keze, dereka, lába s egyszerre csak kiugrott a hasadékból, megrázta magát s az óriás ruhák lehulltak róla. Az óriás

helyett pedig egy deli fiatal legény állt ott, olyan, mint Bertók maga. És hálásan leborult Bertók előtt, mondván:

— Megváltottál a gonosz varázslat alól, hálás szolgálód leszek örökre!

Örült persze Bertók és mihamar örült az egész ország is. A király pedig beváltotta szavát, Bertóknak adta a leányát és a fele királyságát s azután boldogan éltek mindnyájan s még ma is élének, ha már meg nem haltak volna.

A Z O L L Ó.

— Két képpel. —

LINÁCSKA kényelmesen elhelyezkedett s mélyen elmerült a szép mese olvasásába. Csak néha-néha pillantott fel s ilyenkor elégedetten mosolygott.

— Lám, milyen szépen eljátszogatnak, a mama pedig mennyire ellenezte... még a sirásukkal sem törődött... Tudtam én!

Voltaképen nem csupán annyit gondolt, hogy »Tudtam én«, hanem olyan formát, hogy: »Jobban tudom én, mint a mama.«

Az pedig, amit jobban tud, most nagy hasznára van, mert nyugodtan olvashat tovább. Kis testvérkéi, a piczi Erzsike és a még piczikebb Lolácska igen szépen békeségesen játszogatnak.

Ez nagy sor ám. Mert szörnyen nyughatatlan portéka a két kicsike! Az imént váltig nyügösködtek, hogy a mama adja oda nekik az ollót. Roppantul szerettek szabdalgatni, vagdalgatni. Csak hogy a mama egészen más véleményen volt.

— Olló nem való a kezetekbe. Van más játék-szeretek elég.

Sirás, duzzogás nem használt, az olló eltűnt a varró-asztal fiókjában, melyet csak kucssal lehetett kinyitni, a kulcs pedig a nagy kulcsos kosárba került, melyhez az aprók nem férhettek. Azért volt pedig a mama ilyen óvatos, mert egy órára távoznia kellett látogatóba. No, de otthon hagyta Linácskát, aki már nagyocska leány. Epp akkor kezdett a mesébe.

— Linácskám, hagyd most abba az olvasást és játszogass a kicsinyekkel, míg oda járok. Vigyázz rájuk, bajba ne keveredjenek holmi olló-féle szerszámokkal.

Linácska máskor szívesen elbajlódott apró testvéreivel, de most jobb szerette volna, ha tovább olvashatja a szép mesét. Eleinte mégis csak játszott velök, de a nyugtalan kis jószágok csakhamar kifárasztották. Egy szerre csak Erzsikének újra eszébe jutott az olló. Linácska pedig... nagyon megörült neki. Elő kereste az ollót.

— Itt van. De szép csöndesen játsszatok vele... itt van nyirbálni való. Imen az ablakból, meglátom ha jön a mama; akkor hamar elteszem.

A két kicsike a földre telepedett és ott nagy gyönyörűséggel nyirbált, szabdalt. Linácska pedig még nagyobb gyönyörűség-

gel olvasta tovább a meséjét és gondolta:
»Lám, tudtam én!«

Mikor végére ért a mesének, letette a könyvet a diványra és kikukkantott a könyhára, készül-e már az oszonna. Ott eljárt a Czirmos cziczával, aztán vígan tért vissza a szobába.

Bezzeg búra fordult a kedve, amint belépett. Kétségbeesett sikoltással rohant a diványhoz, hol Erzsike és Lolácska nagy munkában voltak. Javában nyirbálták össze-vissza a szép képes mesekönyv lapjait: a szét darabolt lapok darabjai csomóstól hevertek szana-szét.

— Jaj, ti gonoszok! Jaj mit csináltok! Ó szörnyűség!

A két kiesike csodálkozva nézett rá.

— Szépen nyilbáltunt, nem vádtut med a tezüntet.

Linácska, nagy elkeseredésében a szép ajándék-könyv pusztulásán, mérgesen meghuzigálta a kiesinyek fülét, haját s ekkor persze nagy sírás következett: Linácska is sirt haragjában és javában folyt a szomoru hangverseny, mikor belépett a mama.

Hamar kiderített mindent, kivált mikor Linácska is bünbánólag őszintén megvallotta, mit tett és mit gondolt.

— A magam kárával lakolok! Jaj, de hogy is tudtam jobban!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 9-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

TeHén.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Évike, Huntalvy Livia, Neményi Berta, Okolicsányi Marcsa, Lányi Viola, Mela és Tivadar, Patterson Margit és Orsolya, Steiner Laczi, Zoltán Veruska, Dénes Zsófia, Fleischer Tihamér, Szemők Katicza és Maricza, Verédy Ilus, Nékám István és Ervin, Pátkai Lajos, Stépán Róza, Schulek Erika, Pecz Irénke és Gyula, Schvarz Mirza, Kaiser Rózika és Ferencz, Ordódy Irénke és Laczika, Bogisich Imre, Wettstein András, Harkányi Sándor, Kövesy Rudi, Eigner Imre és Miklós, Mérey Ágosta, Nátafalussy Béla, Kleeberg Géza, ifj. Büttel Janesi, Neumann Rudolf, Mandel Ibolyka és Mihály, Stoll László, Grubits Mariska, Buday Annuska, Herzl Antal, Robitsek Edith és Anna, Császár Nelli,

Juhász Marianna, Kleinschnitz Mariska, Czeke Miklós és Pali, Szibenliszt Ida, Astleithner Teréz és Arthur, Póts Ibolya, Deutsch Hedi, Gaál Gyula, Zubor Imre, Girardi Margit, Krausz László, Fáy Erzsike, Reisner Andor, Zurányi Gusztáv, Pollák Irén, Margit és Béla, Kemény Béla, Przybilla Jenő, Peőcz Magda, Lukács Józsi, Cselley Ilonka, Götte Sándor, Ghyczy Józsi, Weldin Oszkár és Sándor, Volarich Irmuska, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Láng Mariska, Mitták Loránd, Varga Pista, Jákó Jánoska, Fayer Rózsi, Mihályi Ernő és Zoltán, Benedek Dénes, Blau Arthur, Saláth Ilonka, Kremzir Alice, Edith és Ernő, Amster Jolán, Baráth József (sajátkezű irást kívánok! *F. b.*), Weisz Sándor és Ödön, Ránzai Armin, Fleischmann Erzsike, Diamant Róza, Gerstmann Malvina, Áchim Mariska, Kálmán Erzsike, Hagymásy Lajos, Szent-Ivány Karola, Réta Vilma és Miczi, Rác Margit, Berkes Irénke és Ilonka, Fleischer Lenke, Wittenberger Margit, Hirschler Viola, Littauer Ilona, Busay Gizike és Irénke, Tömöry Gabriella, Szél Pirooska, Tauffer Margit és Mária, Záborszky Dezső, Várady Böske, Bögler Paula, legifj. Kulín Imre, Dalmady Irénke, Ádám Elek, Jármay Károly, Brichta Irén és Vilma, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Kilián Géza, Konda László, Bicsz Gyuri, Bereczelly Jerta, Osztóics Irénke, Demeter Tibor, Dobrovits Margit, Weisz Rózsi, Pongrácz István, Hlavathy Imre, Straširbka Modesta, Laendler testvérek, Lázár Bertike és Imrike, Schlesinger Ottó, Moesz Ilonka, Ince József, Fuchs Szerénke, Engelmann Olga és Irén, Pap László, Czinder Lajos, Piso Emilka és Ilonka, Mader testvérek, Fuchs Pali, Holländer Sándor, Gyantár Misi, Spitzer Flora, Koch Nándor, Nehiba Friczi, Blumenfeld Armin, Tölgyi Sándor, Kubinyi Gyula, Flesch Károly, Bartal Andor, Flamm Erzsike, Leszek Géza, Ványek Olga, Unger Béla és Ervin, Freyler Editke, Hecht Margit és Pirooska, Bónis Berta, Loránt Ella, Michalik Ilonka, Györy Zoltán, Ráth József, Gönczöl Ilona és Löllbach Emma, Láng Gyula, Kiss Boriska, Piller Géza, Szeglethy Mariska és Sárika, Csizék Ilona, Winkler Imre, Augustin Gizi és Mimi, Unger Ilona, Medveczky Gyurika, Holczér László, Sófaly Anna, Kemény Béla, Lévai Ilona és Irénke, Szentpétery Gyula, Szukováty Imre, Justh Lajos, Mazanek Ilona, Joó Istvánka, Frankl Pepi és Friczi, Vályi Ludovika, Goldberger Ödön, Ábelles Juliska, Háy Elek, Gyurkovich Dodi, Hegyessy Gyula, Engelmann Jenő, Spiegel Melanie és Klára, Krausz Juliska, Adriányi Eszter és Jolán, Nagy Lajos, Hirsch testvérek, Gálosy Zoltán, Balkányi Kálmán, Árkay Masa, Bölöni Margitka, Márton István, Andreánszky István, Sárkány testvérek, Taubner Margit, Brenner Zoltán és Ernő, Brünauer Endre, Lukács Margit és Nándor, Frankó István, Weisz Bella és Lajos (hiányosan, mert kellelénél bővebben. *F. b.*), Elsner Margit, Krammer Erzsike és Boriska, Taub Ilonka, Zacsovics Jancsika, Plotényi

Tóni, Péter,
Madarassy G.
Ferencz, Ková
Ernő, Eckhar
és Irma, Ries
Müller Emmi
Alberti Alice
Endre, Seeth
Freund Berta
Zwibach Ern
Greisinger Ir
Lajos, Veres
Szinyei-Merse
Mariska, Ch
Zoltán, Föl
Oszkár, Váll
Gyula, Gyár
Lenke és I
Terka, Szánt
Pálffy Nelli
és Irénke, N
senberg Róz
Albert, Imr
és Károly, I
György, W
Ella, Katre
Pali és San
Fischer Fló
Könyöki Il

A jutalom
vén, nyerte
kinek a jutu
szága*, irt
országgra,
dr. Dulács
val s fame
a kiadóhiv

A »Kis
közölt rejt
Lajos, Wá
Scharff Il
Zoltán, E
János, W
Flesch Ká

F

Szibent
mondó-«b
semmi tu
vállalat n
Lap» köz
a dologb
kellemes
Dluby (v.
ezen az ut
Lissauer
az én ne

Tóni, Péterné Margit, Scharff Ilonka és Gyula, Madarassy Gáborka, Kaufmann Alfréd, Kollet Ferencz, Kovács István, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Eckhardt Tibor, Fajzi József, Löbl Paula és Irma, Riesz Kornél, Pintér Rózsika és Margit, Müller Emmike, Farkas László, Dobay Andor, Alberti Alice és Ella, Bogya Annuska, Gerlóczy Endre, Seethal Elma, Ungár Béla, Winkler József, Freund Berta, Hegedüs Andorka, Naschitz Bella, Zwibach Ernő, Schwarcz Lenke, Ferenczy Erzs, Greisinger Irén, Rechnitz Marcsi és Ármin, Gonda Lajos, Veres Katicza, Goldstein Erzs és Teri, Szinyei-Merse Zsiga, Lányi Rudolf, Dvihalj Mariska, Cherrier Mariska, Kontz Árpád, Vadas Zoltán, Földváry Feri, Nemeshegyi Tibor és Oszkár, Vallas Ilonka, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, Gyárfás Berta, Farkas Mariska, Szigethy Lenke és Lajos, ifj. Kossaczky Oszkár, Schwarz Terka, Szántó Lajos és Zoltán, Oesterreicher Elza, Pálffy Nelli, Botka Lajos és Andor, Wágner Évike és Irénke, Natti Klotildka, Mészáros Zsófia, Rosenberg Róza és Zsiga, Csippek testvérek, Herczeg Albert, Imrédy Kálmán és Károly, Bolyó Pálma és Károly, Kovács Ilona, Denk Gusztáv, Rákosi György, Wohl Gyula, Schlesinger Malvine és Ella, Katrenyák Mariska, Fövenyesy Annuska, Pali és Sanyika, Nagy Mariska, Fischl Izabella, Fischer Flórka és Ilonka, Terstyánszky Margitka, Könyöki Ilona.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett: *Zurányi Gusztáv, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*A természet három országa*), írta *Martin*. Különös tekintettel Magyarországra, a magyar ifjuság számára átdolgozta *dr. Dulácska Géza*; 32 táblán 262 színes ábrával s fámetszettel; színes kemény táblába kötve a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Nagy Lajos, Wágner Irénke és Évike, Taubner Margit, Scharff Ilonka és Gyula, Bölöni Margitka, Vadas Zoltán, Eibenschütz Aranka, Vágó Margit és János, Wolf Blanka, Salamon Gyula és Ernő, Flesch Károly, Terstyánszky Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szibenliszt Ida. Arról, hogy a »Telefon Híromdó«-ban én, Forgó bácsi, is mesélek: nekem semmi tudomásom, s erre engedelmet tőlem ez a vállalat nem kért. Mit hallottál benne a »Kis Lap« közleményeiből? Szeretném tudni, mi van a dologban. — **Reisner Andor.** Szorgalmadat kellemes tudomásul veszem. Írásod megjárja. — **Dluhy (v. Dlubaj?)** Anyira kétes az aláírásod, hogy ezen az uton köll megkérdenem: melyik a helyes? — **Lissauer Ilona.** »Nagyon kérem, húzza ki elsőnek az én nevemet!« — erre kérsz. Tehát arra kérsz,

hogy csaljak, Ilyet még tréfából sem illik kérni. — **Katrenyák Mariska.** A te föladásodban a helyes megoldás azon fordul meg, hogy *lássam*: kis olvasóim közül ki hogyan fejt meg. Valamennyinél azonban jelen nem lehetek. — **Kleinschnitz Mariska.** Örvendek, hogy belőled, aki csak mástél esztendő óta tanulsz magyarul, olyan helyes magyar leányka vált s épp ugy örvendek azon is, hogy magyarosodásodhoz a »Kis Lap« is hozzá járult. — **H. T.** Fogalma sincs a versírásról. És mit tartoznak a »Kis Lap« olvasóira a Carneval, Pierrot és Pierette, a büszke Smeraldine, meg a többi ismeretlen talján uraságok? — **Schulz Mariska.** Kusza, mert a betűk nincsenek bizonyos rendszerrel elhelyezve. Mégis tulságosan könnyű. Tehát nem közölhetem. Törd kissé fogasabb feladványon a fejedet. — **Mazanek Ilona.** Örömmel látlak új kis hiveim sorában. Sajnálom, hogy nem találtál; szerdai és csütörtöki napokon az esti órákban legbiztosabban ott lesz. — **Hecht Margit és Piroksa.** Szívesen látlak, ha tavasszal fölkerültök a székes-fővárosba. — **Simó Dalma.** Nagyra lehetsz vele, hogy annak az egyleti zászlónak szalagján a te himzésed is ékeskedik. Az ibolya-szálat köszönöm. — **Wolf Blanka.** A legbuzgóbb kapja. Az egyforma buzgósága megfejtők mindegyike kap jutalmat. Ha a magam arczképét közölném a »Kis Lap«-ban, ezzel vétenék a tartozó szerénység ellen. Fotografiám pedig nincs. Ha egyszer fölkerülsz ide, nézz el hozzám. Akkorára tán lesz. — **Tauffer Margit és Irma.** Jól esett olvasnom soraitokat, melyek szinte sugároznak a felebaráti szeretet melegétől s amelynek kézzelfogható bizonyossága benn is foglaltatott a levélkében. — **Schelly Margit.** A tiedhez hasonló kérdésekre már sűrűn válaszoltam e rovatban. Minden könyvkereskedésben rendelhető meg a »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjtemény két kötete. Ezekben annyi és annyiféle a darab, hogy biztos találsz bennök czéljaidnak megfelelőt. — **Márton István.** Küldheted csomagul. Köszönettel veszem s egy szegény kis tanulóknak juttatom. — **Dluhy János.** Némí változtatással közlöm. — **Medveczky Gyurika.** Ha beválik, meg is jelen. Csak küldjed. — **Györy Zoltán.** A megfejtések beküldési határideje 12 nap. — **Tellecsky Iván.** Az a név, rejtvény alakjában, már megjelent. Válassz más jeles nevet. — **Hegyessy Gyula.** Besoroztam. — **Berczelly Jerta.** Keresztnevéhez nem köll utbaigazítás; de mivel vezetted rá a megfejtőt a *York, Ypsilanti és Óváry* családi nevre minden magyarosodás nélkül? Ezen a hiányon ha segítesz, rejtvényed közölhető. — **Naschitz Béla.** Örvendő tudomásul veszem szerencsés fölgyógyulásodat. — **S. P.** Várva nézek eléje a Marianne levelének. — **Winkler József.** A közlendők sorába ígtattam. Mért vetsz te *n* helyett következetesen *u* betűt? Csinos írásodból szinte kéri ez a visszasság. — **Hirsch testv.** Szabad. — **Demeter Tibor.** A te isk. bizonyítványod becsületedre válik. — **Salamon**

Gyula és Ernő. Kérésteket közöltem a *kiadó* hivatalal, mert arra tartozik s nem a *szerkesztői* hivatalra, amely meg én rá tartozik. Jó volna, ha ezt a különbséget szem előtt tartaná minden kis olvasóm. — **Krámer Miczi.** Kétségtelennek látszik előttem, hogy rátermettél a festő-művészetre. A kis virágbokkrétát a »Kis Lap« muzeumába tettem el. — **Visy Mis'.** Csekély változtatással megjelen. — **Laendler testv.** Küldhettek. — „Egy édes álom.“ Nagyon, de nagyon messze esik a közölhetéstől. — **Mészáros Zsófia.** Hogy az első közlés után rákaptak kis olvasó-társaid erre a rejtvény-alakra: a tiedet már nagyon is könnyűnek találják. Jeles férfiak nevét válaszd, melyeknek ha kezdő betűit össze róják, derülne ki belőlük valami más jeles név, avagy közmondás. Tégy kísérletet. — **Hegyessy Gyula.** Nagyon könnyű dolog az, kis öcsém. — **Bohdanczky Imre.** Jól megcsináltad, de nagyon is könnyű. Mi értelme van annak, hogy a neved mellé két felkiáltójelet pingálsz? — **Botka testv.** Mely kérdésekre vártok választ? Ha a leveletek után kelt első számban nem jó felelet, meghozza a követ-

kező. Nagyon sok levelet köll ám bontogatnom és elolvasnom naponkint. — **Weil Alice.** Kedvesen emlékezem a te rokonodra, Visontai Ilonkára. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Az *S. O.* — *R. B.* — *V. L.* — *Cs. F.* — *S. M.* és *Gy.* — *S. Gy.* soraiban foglalt megfajtéseket, a leveleik hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem. **F. b.**

JÓ SZIV.

Az *éhező és fázó gyermekek részére:* Nemeshegyi Tibor és Oszkár 1 frt. Köszönet az adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez *diszes szín-nyomatu bekötési táblák* kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

KIS LAP

aprilis – júniusi folyamára.

 FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ most folyó **negyvennyolczadik** kötetének hátra levő második fele számára is az érdekes közlemények változatos sorozata van előkészítve. Az oly általános tetszéssel találkozott „*Fruzsinka titka*“ után most már sorra kerülnek „*Roszesont Ferke ujjabb rugaszkodásai*“, melyek számos kép kíséretében fog-

nak napvilágot látni. Ezt ismét hosszabb elbeszélés fogja követni, szintén képekkel, még pedig olyan érdekes elbeszélés, mely talán vetekedni fog a „*Fruzsinka titka*“-val.

A többi rovatok is folyvást minden számban érdekes és tanulságos közleményeket fognak nyújtani, mindig rajzok kíséretében.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ *kiadó-hivatala.*